

„Událost“ jako ‚pohyb‘ informace

Na tzv. informaci je třeba se dívat ze dvou stran: jednak je důležité vědět, jak informace vznikla (vzniká), ale také, jak je sdělována resp. šířena a přijímána. Kdykoli chceme o „informaci“ mluvit jako o něčem vyzdviženém z času (časového průběhu), je to umělé vydělení a nutně vždy také jisté zkreslení skutečnosti. Tak např. když se mluví o tom, že fotony jsou nositeli určitých informací, sugeruje tento způsob mluvy představu, že tyto informace jsou čímsi „pevným“, co nepodléhá těm změnám, které jsou charakteristické pro samy fotony. Všechno ukazuje k tomu, že musíme nově chápat „informaci“ i „komunikaci“. Ve vědě se běžně mluví o „působení“, ale je to jen pojmenování bez náležitého pojmového upřesnění. Veškeré vzájemné působení spočívá vlastně na přenosu informací, tj. na sdělování a přijímání „informací“. Ale co to vlastně je sdělováno a přijímáno? Izolovaná informace je pouhé abstraktum, protože je vytržena ze skutečných, tj. časových souvislostí – proto to je zároveň chybná, mylná abstrakce, protože skutečná informace je něčím, co se děje, co vzniká a zaniká, co je vysíláno a přijímáno, tedy sdíleno, tradováno (předáváno), a to díky aktivitě určitých (konkrétních) subjektů. Nejde tedy primárně o něco samostatného, samostatně jsoucího a trvajícího, nýbrž o něco, co je třeba uchovávat a opatrovat, co je třeba zachraňovat před zánikem, ale také před šumem a jakýmkoli poškozením.

(Písek, 060521-2.)